

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: I. P., zast.: Ing. Pavlem Řádkem, daňovým poradcem, Křižíkova 1120, Chomutov, proti žalovanému: Odvolací finanční ředitelství, Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10.4.2013, č.j. 9894/13/5000-14103-701743,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finanční ředitelství ze dne 10.4.2013, č.j. 9894/13/5000-14103-701743 se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9.800,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce Ing. Pavla Řádka, daňového poradce.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Praze - Modřanech (dále jen „správce daně“) ze dne 17.9.2012, č.j. 183269/12/012911107687, jímž byla žalobci uložena pokuta dle § 250 odst. 5 a 250 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), ve výši 4.311,00 Kč za opožděné podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011.

Finanční úřad v Praze - Modřanech v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí ze dne 17.9.2012, č.j. 183269/12/012911107687 uvedl, že podle § 136 odst. 2 ve spojení s § 27 odst. 2 daňového řádu je plná moc vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto

správce daně. Předmětná plná moc byla doručena, tedy uplatněna u Finančního úřadu v Praze-Modřanech, dne 11.5.2012 a proto správce daně neakceptuje prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2011.

Žalovaný pak v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jímž zamítl odvolání proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí a toto potvrdil, uvedl, že plná moc ze dne 17.2.2012 ke zpracování a podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, která splňovala všechny předepsané náležitosti, udělená daňovým subjektem daňovému poradci Ing. Pavlu Řádkovi, byla odevzdána k poštovní přepravě dne 30.3.2012. Byla adresována Finančnímu úřadu pro Prahu 4, který ji obdržel 2.4.2012 a postoupil jí místně příslušnému Finančnímu úřadu v Praze-Modřanech, který ji převzal dne 15.5.2012. Dne 2.4.2012 bylo k poštovní přepravě podáno druhé podání plné moci totožné s předchozí plnou mocí, navíc ale obsahující vyjádření zástupce o tom, že předchozí plná moc zřejmě neobsahovala podpis zmocněnce a je tímto podáním doplněna. Tuto plnou moc obdržel Finanční úřad pro Prahu 4 dne 4.4.2012 a dne 11.5.2012 ji spolu s průvodním dopisem předal Finančnímu úřadu v Praze – Modřanech. Daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 bylo u Finančního úřadu v Praze – Modřanech podáno dne 28.6.2012. Vyměřená daňová povinnost za uvedené zdaňovací období ve výši 109.137,- Kč se stala základem pro výpočet pokuty za opožděné tvrzení daně, neboť vzhledem k tomu, že plná moc nebyla v dispozici věcně a místně příslušnému správci daně nejpozději do 2.4.2012, nebyly naplněny podmínky pro prodloužení lhůty k podání daňového přiznání a daňové přiznání bylo posouzeno jako pozdě podané.

K námitkám odvolání žalovaný uvedl, že podle § 27 odst. 2 daňového řádu je plná moc vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně, tj. správcem daně, u něhož bude třeba plnou moc uplatnit, je třeba rozumět nikoli pouze věcně, ale též místně příslušného správce daně. Je-li plná moc uplatněna u správce daně místně nepřislušného, je tento povinen ji postoupit správci daně příslušnému, který se bude plnou mocí moci řídit až od okamžiku jejího přijetí. Účinky plné moci vůči danému správci daně proto nastávají v momentě, kdy se má možnost s jejím obsahem seznámit (plná moc je vůči němu uplatněna, tudíž mu byla doručena). Bez znalosti těchto skutečností správce daně zmocněnce k jednání za zmocnitele oprávněně nepřipustí, neboť by se vystavoval riziku jednání s neoprávněnou osobou. V odvolání odvolatel připouští, že plnou moc nesprávně adresoval místně nepřislušnému správci daně, lhůtu ve smyslu § 35 odst. 1 písm. b) daňového řádu proto nelze považovat za zachovanou, protože poštovní zásilka nebyla adresována věcně a místně příslušnému správci daně, jak toto ustanovení předpokládá. Odkaz na ust. § 35 odst. 2 daňového řádu a na procesní úkony vůči správci daně dle § 70 a násl. daňového řádu nejsou relevantní vzhledem k tomu, že předmětným podáním je plná moc, jejíž účinnost se řídí ust. § 27 odst. 2 daňového řádu. Pojem „uplatněna“ uvedený v § 136 odst. 2 daňového řádu není v daňovém řádu definován, jeho současná interpretace ale vychází z ust. § 27 odst. 2 daňového řádu. Účinky dle § 136 odst. 2 daňového řádu jsou zachovány, pokud nejpozději poslední den lhůty pro podání daňového přiznání je plná moc k dispozici místně příslušnému správci daně. Podmínka ust. § 136 odst. 2 ve vazbě na § 27 odst. 2 daňového řádu nebyla v daném případě splněna, plná moc měla být u správce daně uplatněna před uplynutím lhůty dle § 136 odst. 1 daňového řádu, tj. nejpozději do 2.4.2012. Plná moc ale byla věcně a místně příslušnému správci daně doručena až dne 11.5.2012 (v pořadí první doručení plné moci místně příslušnému správci daně), tj. 39 dnů po lhůtě k podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2011. Z toho důvodu plná moc není způsobilá prodloužit lhůtu pro podání daňového přiznání na 6 měsíců dle 136 odst. 2 daňového řádu. Lhůta pro podání

daňového přiznání za zdaňovací období roku 2011 uplynula dle § 136 odst. 1 daňového řádu dnem 2.4.2012.

Žalovaný dále v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že správce daně s ohledem na uvedené postupoval v souladu se zákonem. Přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 mělo být podáno do 2.4.2012 a s ohledem na 5-ti denní zákonnou liberační lhůtu připadl poslední den lhůty na 10.4.2012. Daňové přiznání ale bylo podáno dne 28.6.2012, tj. po lhůtě určené k podání daňového přiznání a se zpožděním větším než 5 pracovních dnů. Správce daně proto oprávněně daňovému subjektu uložil pokutu za opožděné podání daňového přiznání dle § 250 daňového řádu.

Žalobce v žalobě konstatoval, že předmětem sporu je výklad ust. § 136 odst. 2 a související ust. daňového řádu. Žalobce, resp. jeho zástupce podal plnou moc dle § 136 daňového řádu dne 30.3.2012 k poštovní přepravě, nesprávně ji adresoval Finančnímu úřadu pro Prahu 4, správně měla být adresována Finančnímu úřadu v Praze-Modřanech. Zachování lhůty posuzuje ust. § 35 odst. 2 daňového řádu. Finanční úřad pro Prahu 4 plnou moc přeposlal místně příslušnému Finančnímu úřadu v Praze –Modřanech tak, že mu došla až 15.5.2012. Podání u místně nepřislušného správce daně ale žalobce oznámil ještě dne 2.4.2012, bylo povinností místně nepřislušného správce daně plnou moc předat správci daně příslušnému neprodleně, stalo se tak až s prodlením dvou týdnů. Místně příslušný správce daně plnou moc neuznal jako způsobilou změnit lhůtu k podání daňového přiznání z 3 měsíců na 6, s odkazem na to, že ji obdržel až dne 11.5.2012. V podaném odvolání žalobce namítal, že podání (plná moc) bylo učiněno dne 30.3.2012, tedy ještě ve lhůtě, podle § 35 odst. 2 daňového řádu byla lhůta k uplatnění plné moci zachována i přes odeslání místně nepřislušnému správci daně. Termín „uplatněna“ žalobce v odvolání vyložil tak, že plná moc je uplatněna okamžikem jejího podání. Argumentaci žalobce v odvolání se žalovaný zabýval velmi povrchně a z tohoto důvodu žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že účinky plné moci nastávají v momentě, kdy má správce daně možnost se s plnou mocí seznámit (plná moc je vůči němu uplatněna, tudíž mu byla doručena). Zkratku uplatněna=doručena, žalovaný nevysvětlil a žalobce má za to, že zákonodárce by místo pojmu „uplatněna“ použil pojem „doručena“, pokud by tomu tak bylo vždy. V případě ust. § 136 odst. 2 daňového řádu není důvodem uplatnění plní moci ve lhůtě 3 měsíců riziko zmiňované žalovaným, tj. riziko, že by správce daně jednal s osobou, která není zmocněna. V praxi navíc běžně zmocněnec podá plnou moc v podatelně a bezprostředně zahájí jednání s pracovníkem správce daně, jemuž předloží kopii s podacím razítkem nebo jiný důkaz, že plná moc byla podána. Doručení plné moci poštou nebo datovou schránkou může trvat i týden. Argumentaci žalovaného žalobce považuje za irelevantní, plná moc samozřejmě musí být uplatněna vždy nejpozději s úkonem zmocněnce, to ale není případ, který řeší ust. § 136 odst. 2 daňového řádu. Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí: *„U pojmu „uplatnění“ v souvislosti s § 136 odst. 2 daňového řádu lze souhlasit s názorem, že není v daňovém řádu jednoznačně definován, ale současná interpretace tohoto pojmu vychází z § 27 odst. 2 daňového řádu. Taktéž ve shodě s odvoláním „účinné využití“ plné moci až v okamžiku zpracování a podání daňového přiznání nelze považovat za správné, protože tento okamžik znamená započetí faktického výkonu zmocnění, tedy jednání zmocněnce na základě plné moci, a nemělo by v návaznosti na § 136 odst. 2 daňového řádu smysl. Chce-li mít tedy daňový subjekt zachovány účinky dle § 136 odst. 2 daňového řádu, musí nejpozději v poslední den lhůty pro podání daňového přiznání být plná moc k dispozici místně příslušnému správci daně“*, pak žalobce má za to, že jediným smyslem uplatnění plné moci ve lhůtě 3 měsíců je potřeba správce daně oprávněně předvídat, že termín podání daňového přiznání se mění ze 3 měsíců na 6 měsíců. Úkonem, z něhož toto správce

daně pozná, je uplatnění plné moci dle § 136 odst. 2 daňového řádu. Smyslem tohoto ustanovení tedy je, aby správce daně ve lhůtě 3 měsíců pro podání daňového přiznání dostal od daňového subjektu informaci (formou plné moci), že lhůta k podání jeho daňového přiznání je 6 měsíců. Není tedy důvod k tomu, aby správce daně nutně musel obdržet plnou moc dříve, než by obdržel daňové přiznání v případě, kdy by daňový subjekt prodloužené lhůty ze 3 na 6 měsíců nevyužil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně navrhl, aby soud žalobu odmítl jako opožděnou. Soud ale dospěl k závěru, že žaloba byla podána ve lhůtě dvou měsíců stanovené v § 72 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 12.4.2013 a žaloba byla k poštovní přepravě podána dne 12.6.2013.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě dále zrekapituloval průběh řízení a k jednotlivým žalobním námitkám především uvedl, že vzhledem k tomu, že plná moc nebyla k dispozici věcně a místně příslušnému správci daně nejpozději dne 2.4.2012, nebyly naplněny podmínky pro prodloužení lhůty k podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2011, daňové přiznání bylo podáno dne 28.6.2011, tj. opožděně a žalobci tak byla uložena pokuta dle § 250 odst. 5 a § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Ke spornému pojmu „uplatnění“ žalovaný odkázal na komentář k ust. § 136 odst. 2, z něhož vyplývá, že příslušná plná moc musí být uplatněna u správce daně před uplynutím 3 měsíční lhůty. Pojem „uplatněna“ není daňovým řádem definován. Při aplikaci tohoto pojmu je podle žalovaného třeba dodržet ust. § 27 odst. 2 daňového řádu, z něhož vyplývá, že plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně. Pokud plná moc byla odesílána pomocí poštovní přepravy, nebude rozhodným okamžikem odevzdání zásilky na poštu, ale až dojití správci daně. Žalobcem namítané ust. § 35 odst. 2 daňového řádu na případ uplatnění (podání) plné moci u správce daně nedopadá, je třeba aplikovat zvláštní ust. § 27 odst. 2. Komentář k ust. § 27 odst. 2 daňového řádu uvádí, že správcem daně, u něhož je třeba plnou moc uplatnit, je třeba rozumět nikoli pouze věcně, ale i místně příslušného správce daně. Bude-li plná moc uplatněna u místně nepřislušného správce daně, je tento povinen ji postoupit správci daně místně příslušnému, který se plnou mocí bude řídit až od okamžiku jejího přijetí. Podmínka ust. § 136 odst. 2 ve vazbě na ust. § 27 odst. 2 daňového řádu, kdy plná moc měla být uplatněna u správce daně před uplynutím tříměsíční lhůty, tedy nejpozději do 2.4.2012, nebyla splněna, neboť plná moc byla Finančnímu úřadu v Praze – Modřanech, tj. příslušnému správci daně, doručena až dne 11.5.2012 a z toho důvodu neměla účinky ve smyslu § 136 odst. 2 daňového řádu a nebyla způsobilá prodloužit lhůtu k podání daňového přiznání na 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Z podnětu podané žaloby soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek, jimiž je vázán. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá § 75 s.ř.s. O žalobě soud rozhodl dle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení na výzvu soudu výslovně neuvedli, že s tímto zamýšleným postupem nesouhlasí.

Soud vycházel z těchto podstatných skutečností:

Podle § 27 odst. 2 daňového řádu *plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně.*

Podle § 35 odst. 1 písm. b) daňového řádu *lhůta je zachována, je-li nejpozději v poslední den lhůty podána u provozovatele poštovních služeb poštovní zásilka obsahující podání adresovaná věcně a místně příslušnému správci daně.*

Podle § 35 odst. 2 daňového řádu *nebyl-li úkon učiněn u věcně a místně příslušného správce daně, je lhůta zachována, je-li nejpozději v poslední den lhůty učiněn tento úkon u nadřízeného správce daně nebo u jiného věcně příslušného správce daně.*

Podle § 136 odst. 1 daňového řádu *daňové přiznání u daní vyměřovaných za zdaňovací období, které činí nejméně 12 měsíců, se podává nejpozději do 3 měsíců po uplynutí zdaňovacího období.*

Podle § 136 odst. 2 daňového řádu *jde-li o daňový subjekt, který má zákonem uloženou povinnost mít účetní závěrku ověřenou auditorem, nebo jehož daňové přiznání zpracovává a podává poradce, podává se daňové přiznání podle odstavce 1 nejpozději do 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. To platí jen, je-li příslušná plná moc udělená tomuto poradci uplatněna u správce daně před uplynutím tříměsíční lhůty podle odstavce 1. Pokud v šestiměsíční lhůtě podle věty první tento poradce zemře nebo zanikne, zůstává tato lhůta zachována.*

Podle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu *daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.*

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce plnou moc ze dne 17.2.2012 (obsahující všechny podstatné náležitosti včetně podpisů zmocnitele a zmocněnce), jíž zmocnil daňového poradce ke zpracování a podání přiznání k dani z příjmů za rok 2011, podal dne 30.3.2012 k poštovní přepravě, adresoval ji však místně nepřislušnému správci daně Finančnímu úřadu pro Prahu 4, jemuž byla podle podacího razítka doručena dne 2.4.2012; Finanční úřad pro Prahu 4 uvedenou plnou moc předal místně příslušnému správci daně Finančnímu úřadu v Praze – Modřanech, a to dne 15.5.2012.

Totožnou plnou moc pak žalobce spolu s přípisem, že v předchozí plné moci zřejmě chyběl podpis Ing. Řádka, podal k poštovní přepravě dne 2.4.2012, adresoval ji však opět uvedenému místně nepřislušnému správci daně, jemuž byla doručena dne 4.4.2012, a který ji dne 11.5.2012 předal místně příslušnému správci daně.

Žalobce v žalobě nespороval, že předmětnou plnou moc udělenou daňovému poradci adresoval místně nepřislušnému správci daně, namítal však, že ji k poštovní přepravě podal ještě ve lhůtě pro podání daňového přiznání; dovolával se ust. § 35 odst. 2 daňového řádu a namítal, že smyslem ust. § 136 odst. 2 daňového řádu je to, aby správce daně dostal ještě v tříměsíční lhůtě k podání daňového přiznání informaci o tom, že daňové přiznání bude dle uvedeného ustanovení podáno v prodloužené lhůtě 6 měsíců.

Otázku uplatnění plné moci udělené daňovému poradci ve lhůtě dle § 136 daňového řádu, resp. otázku, zda na uplatnění této plné moci u správce daně má být aplikováno § 35 daňového řádu, či § 27 odst. 2 daňového řádu, řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15.5.2015, č.j. 4Afs 68/2015-35, v němž mimo jiné uvedl: „Nejvyšší správní soud

posoudil vztah § 27 odst. 2 a § 136 odst. 2 daňového řádu a dospěl k závěru, že zatímco § 27 odst. 2 daňového řádu určuje čas, od kterého je plná moc účinná vůči správci daně, ustanovení § 136 odst. 2 daňového řádu vymezuje podmínku, při jejímž splnění dochází k prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání. Jedná se tedy o dvě různé normy, které řeší odlišné otázky. Jejich společným prvkem v hypotéze je sice uplatnění plné moci u správce daně, obě ale spojují v dispozici s tímto uplatněním odlišné právní účinky; zároveň naplňují každá jiný účel. ... Účelem § 27 odst. 2 daňového řádu je určit přesně okamžik, kdy vzniká zmocněnci oprávnění k zastupování osoby zúčastněné na správě daní a tomu odpovídající povinnost správce daně s touto osobou jednat. Naproti tomu účelem § 136 daňového řádu je stanovit lhůty pro podání daňového přiznání. U otázky týkající se vzniku zastoupení je nezbytné, aby oprávnění k zastupování vzniklo u konkrétního správce daně právě ve chvíli, kdy se plná moc dostane do jeho sféry, protože je tak postaveno na jisto, od kdy má tento správce daně se zmocněncem jednat... Pro prodloužení lhůty k podání daňového přiznání ve smyslu § 136 odst. 2 daňového řádu naopak není důležité určení přesného okamžiku, kdy plná moc dojde konkrétnímu správci daně. Zákon pouze požaduje, aby podání obsahující plnou moc daňového poradce bylo učiněno v příslušné lhůtě (§ 136 odst. 2 věta druhá ve spojení s § 136 odst. 1 daňového řádu). Je přitom logické, aby včasnost tohoto úkonu byla posuzována shodně jako u podání samotného daňového přiznání, tj. dle § 35 daňového řádu. Z uvedeného vyplývá, že je nutné rozlišovat mezi účinky uplatněné plné moci (i) na vznik zastoupení před správcem daně a (ii) na prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání. V prvním případě daňový řád podle § 27 odst. 2 spojuje jednoznačně vznik zastoupení s doručení plné moci do dispozice příslušného správce daně (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10.4.2015, č.j. 4Afs 8/2015-39 a ze dne 19.2.2014, č.j. 1Afs 88/2013-66). Ve druhém případě (§ 136 odst. 2 daňového řádu) jde o posouzení včasnosti procesního úkonu daňového subjektu, při němž je třeba aplikovat pravidla pro zachování lhůt (§ 35 daňového řádu). Při uplatnění plných mocí stěžovatelem bylo tedy nutné zohlednit vedle § 136 odst. 1 a 2 též i § 35 daňového řádu.“

Lhůta pro podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 a tedy i lhůta stanovená v § 136 odst. 1, odst. 2 daňového řádu, v níž musí být u správce daně *uplatněna* plná moc udělená daňovému poradci ke zpracování a podání daňového přiznání, uplynula dnem 2.4.2012 (pondělí).

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce plnou moc ze dne 17.2.2012 (obsahující všechny podstatné náležitosti včetně podpisů zmocnitele a zmocněnce), jíž zmocnil daňového poradce ke zpracování a podání přiznání k dani z příjmů za rok 2011, podal dne 30.3.2012 k poštovní přepravě, adresoval ji však místně nepřislušnému správci daně Finančnímu úřadu pro Prahu 4, jemuž byla podle podacího razítka doručena dne 2.4.2012; Finanční úřad pro Prahu 4 uvedenou plnou moc předal místně příslušnému správci daně Finančnímu úřadu v Praze – Modřanech, a to dne 15.5.2012. Totožnou plnou moc pak žalobce spolu s přípisem, že v předchozí plné moci zřejmě chyběl podpis Ing. Řádka, podal k poštovní přepravě dne 2.4.2012, adresoval ji však opět uvedenému místně nepřislušnému správci daně, jemuž byla doručena dne 4.4.2012, a který ji dne 11.5.2012 předal místně příslušnému správci daně.

Pokud by žalobce plnou moc udělenou daňovému poradci adresoval místně příslušnému správci daně, pak by ve smyslu shora uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu platilo, že by lhůta pro uplatnění plné moci u správce daně byla zachována podle § 35 odst. 1 písm. b) daňového řádu (dle něhož *lhůta je zachována, je-li nejpozději v*

poslední den lhůty podána u provozovatele poštovních služeb poštovní zásilka obsahující podání adresovaná věcně a místně příslušnému správci daně), neboť plná moc, resp. obě shora uvedené plné moci, byly k poštovní přepravě podány ve lhůtě 3 měsíců stanovené v § 136 odst. 1 daňového řádu k podání daňového přiznání.

Žalobce však obě plné moci adresoval místně nepřislušnému správci daně, a tudíž ust. § 35 odst. 1 písm. b) daňového řádu aplikovat nelze. Soud však má za to, že lhůta pro uplatnění plné moci u správce daně byla přesto zachována, a to podle § 35 odst. 2 daňového řádu (dle něhož *nebyl-li úkon učiněn u věcně a místně příslušného správce daně, je lhůta zachována, je-li nejpozději v poslední den lhůty učiněn tento úkon u nadřízeného správce daně nebo u jiného věcně příslušného správce daně*). Došla-li plná moc udělená daňovému poradci, kterou žalobce podal k poštovní přepravě dne 30.3.2012, Finančnímu úřadu pro Prahu 4 dne 2.4.2012, byl úkon u *jiného věcně příslušného správce daně* učiněn ve lhůtě pro podání daňového přiznání stanovené v § 136 odst. 1 daňového řádu.

Protože lhůta pro uplatnění plné moci u správce daně byla podle mínění soudu zachována podle § 35 odst. 2 daňového řádu, měl žalobce povinnost podat daňové přiznání ve lhůtě 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období roku 2011, tj. do 2.7.2012 (pondělí), což i učinil, neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 žalobce k Finančnímu úřadu v Praze – Modřanech (tj. k místně příslušnému správci daně) podal 28.6.2012.

Protože žalobce podal přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 včas, nebyly naplněny podmínky ust. § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu a žalobci nevznikla povinnost uhradit pokutu za opožděné daňové přiznání (tj. podané po stanovené lhůtě při zpoždění delším než 5 pracovních dnů).

Soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal náhradu za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby ve výši 3.000,- Kč a náklady na zastoupení žalobce daňovým poradcem ve výši 6.800,- Kč, a to za dva úkony právní služby – převzetí věci a sepsání žaloby a dva související paušální poplatky po 300,- Kč dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Náklady řízení celkem tedy činí 9.800,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. prosince 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: